

Hans-Jörg Ronsdorf

Ce legătură are crucea
cu noi

Simplu.
Clar.

DE CE A TREBUIT SĂ MOARĂ ISUS?

De ce a trebuit să moară Isus?

Ce legătură are crucea cu noi

Hans-Jörg Ronsdorf

Ediția 1 (ediția germană), octombrie 2026, Sulzberg

Toate drepturile rezervate

Copertă: Christine Ronsdorf

Cuvintele Bibliei sunt redactate liber

Comenzi, întrebări, contact: hj-ronsdorf@t-online.de

Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că Hristos a murit
PENTRU NOI, *pe când eram noi încă păcătoși.*

Romani 5:8

Această carte mică urmărește o singură întrebare: de ce ar trebui să mă ajute pe mine astăzi moartea unui om de acum două mii de ani? Este scrisă pentru cititori care nu au prea mult de-a face cu biserica. Pas cu pas, în cuvinte simple.

Cuprins

1 O întrebare simplă	6
2 Ce nu este în regulă cu noi	8
3 Cum este Dumnezeu cu adevărat	10
4 De ce sânge?	12
5 Ce a spus Isus Însuși	14
6 Trei propoziții grele	16
7 Cum ne mântuiește moartea Lui	18
8 De ce face parte și Paștele	21
9 Vestea bună	23

10 întrebare simplă

Acum două mii de ani a fost executat un om. În afara cetății, în fața zidurilor ei. Pe o bârnă de lemn, pe o cruce de lemn. În fața unor privitori curioși, obișnuiți cu violența. Așa mureau mulți pe atunci. Romanii au ucis mii de oameni și pe mulți i-au răstignit. Morți fără sens.

Despre acest om, creștinii spun până astăzi o propoziție ciudată. El ar fi murit pentru noi. Ce înseamnă aceasta: pentru noi? Ce ar trebui să fie altfel la această moarte?

Au existat și există oameni care mor pentru alții. Atunci când numai în felul acesta îi pot salva pe alții de la moarte. Nu poți face ceva mai mare decât să te dai pe tine însuși pentru alții. Ca ei să poată trăi.

Odinioară, înainte să existe vaccinuri, copiii se sufocau din cauza difteriei. O membrană groasă le astupa gâtul. Uneori un singur lucru mai ajuta. Medicul introducea un tub mic și sugea membrana cu propria gură. Copilul putea respira din nou. Dar medicul avea acum boala în el. Unii au murit din cauza aceasta.

Medicul nu a ajutat doar. El a luat în sine ceea ce îl ucidea pe copil. Boala a ieșit din copil și a intrat în medic.

Exact aici începe întrebarea. Dacă Isus a murit pentru noi: din ce ne-a salvat El, de fapt? Care și unde era boala, dacă aplicăm această imagine?

Cei mai mulți oameni nu simt nicio boală. Trăiesc, muncesc, iubesc, fac tot ce pot. O boală? Unde? Și chiar dacă există una, de ce ar vindeca-o moartea unui om de acum două mii de ani? Un om a murit la Ierusalim. Eu trăiesc aici.

Ce legătură are crucea Lui cu mine? Nu este o întrebare naivă. Este cea mai importantă întrebare pe care o poți pune creștinismului. În această carte mică nu vreau să fac nimic altceva decât să încerc să răspund la această singură întrebare. Pas cu pas. Mai întâi: de ce boală suferim? Apoi: cine este Cel care ne-o ia? Apoi: ce se întâmplă cu El? Și în sfârșit: cum ajunge aceasta la mine?

Unul dintre primii creștini a spus odată această propoziție mai exact. El a scris că Isus a purtat vina noastră în propriul Său trup, acolo, pe lemn, pe cruce. Și că prin rănilor Lui am fost vindecați.¹

Rețineți trei cuvinte din această propoziție:

Purtat. Trup. Vindecați.

1. 1 Petru 2:24

Acestea ne vor preocupa puțin.

2 Ce nu este în regulă cu noi

Nu încep cu Dumnezeu.

Este vorba despre noi.

Niciunul dintre noi nu și-a putut alege cine l-a zămislit și unde s-a născut. În ce împrejurări ne-a aruncat viața nu a fost hotărârea noastră. Nici locul în care ne aflăm astăzi nu l-am hotărât, de cele mai multe ori, noi.

Acum nu mai este vorba de o boală trupească, ca la copilul din capitolul 1. Este vorba de o boală care nu poate fi atinsă cu mâna și de felul în care este simțită: gol, lipsă de sens, sentimentul vinovăției, zdrobire, lipsă de ieșire, legături, deznădejde. Nimeni nu vrea să simtă toate acestea. Cine se oprește cinsti o clipă ar putea să descopere în sine astfel de sentimente sau altele asemănătoare.

Adesea vin într-o clipă de liniște. Noaptea, când nu puteți dormi. La un mormânt. Sau când cineva nu mai vorbește cu dumneavoastră. Atunci există ceva ce nu puteți da la o parte.

Fiecare om are ceva ce nu mai poate repara. Un cuvânt care a fost spus. O ușă care a fost trântită. Un om care a murit înainte să vă fi împăcat. O înșelăciune pe care n-a observat-o nimeni, dar pe care dumneavoastră nu o uitați niciodată.

Puteți face o mulțime de lucruri. Puteți să recunoașteți. Puteți să vă cereți iertare. Puteți să înlocuiți paguba, acolo unde se poate. Puteți să vă hotărâți să nu mai faceți niciodată așa ceva.

Recunoașterea vine prea târziu. Cererea de iertare nu-l mai ajunge pe celălalt. Paguba nu poate fi înlocuită, pentru că nu există bani pentru ea. Sau pentru că nici nu este posibil. Iar hotărârea ține doar până data viitoare.

Și chiar dacă totul ar reuși, ar rămâne ceva. Lucrul s-a întâmplat. Este în lume. Nicio despăgubire nu-l face să nu se fi întâmplat.

Până aici ne-am uitat numai la noi, oamenii. Dar dacă Dumnezeu este Creatorul nostru? Nu noi am creat lumea. Nici legile naturii. Nici legitățile sau condițiile în care putem să ne purtăm cu vina sau în care putem scăpa cu adevărat de ea. Este lumea lui Dumnezeu, în care ne-am născut. Chiar dacă ni se pare altfel: nu noi stabilim regulile.

Tot ce am numit mai sus putem compara cu o boală de moarte. Biblia are pentru aceasta un cuvânt scurt: păcat.

Cuvântul „păcat” este tocit. Mulți aud în el doar predică moralizatoare și deget ridicat. Dar el înseamnă ceva foarte apropiat de viață. Cuvântul pe care îl folosește Biblia înseamnă literal: a rata ținta. Ca o săgeată care trece pe lângă.

Păcat înseamnă deci: nu sunt cel care ar trebui să fiu. Și am făcut ce n-ar fi trebuit să fie. Amândouă merg împreună. Înseamnă faptele. Pe acestea le poți număra. Și înseamnă o parte a ființei noastre, din care vin aceste fapte. Pe aceasta n-o poți număra. Dar fiecare o cunoaște. Vă propuneți ceva și apoi faceți altceva. Ca și cum ar fi o putere care ne mână. Dinăuntru și din afară.

Acum vine o propoziție greu de ascultat. Este valabilă pentru toți. Și pentru mine.

Biblia o spune așa: toți au păcătuit și nu corespund slavei lui Dumnezeu.² Adică: nimeni nu este și nu devine ceea ce Dumnezeu a vrut la început să fie.

Nu învinuiesc pe nimeni, nu acuz pe nimeni. La sfârșit fiecare om stă față în față cu el însuși. Fuga de tine însuși se termină cândva. Mai bine să te oprești și să fii cinstit: există legături, gol, lipsă de sens, vină, singurătate, zdrobire, violență, fărădelegi? Ele sunt ca febra. Dar febra nu este boala. Ea arată că există o boală, că ceva nu este în regulă.

În spatele lor se află boala. Ea nu este zgomotoasă. Lucrează în liniște. Și nu există nicio treaptă pe care să-i scăpați. Căci vina nu stă numai la alții sau în afara mea. Ea este în mine. În viața mea, în istoria mea, în ceea ce sunt.

Un filozof a numit odată conștiința noastră o sală de judecată. În ea există trei glasuri: un acuzator, un apărător și un judecător. Toți trei vorbesc în noi. Acuzatorul înșiră ce am făcut. Apărătorul caută scuze. Iar judecătorul rostește o sentință de care nu ne putem feri. Această sală de judecată nu trebuie să ne-o explice nimeni. O purtăm cu noi peste tot.

De aceea un simplu cuvânt nu ajunge. Dacă cineva îmi spune: „Las-o baltă, nu mai contează”, este prietenos. Dar nu face din mine un alt om. Și nu face ca ce s-a întâmplat să nu se fi întâmplat. Niciun medic nu vindecă un copil spunând: „Nu e chiar atât de rău.”

Avem deci nevoie de două lucruri. Să ni se ierte. Și ca ceea ce stă în noi să iasă afară și să ia sfârșit. Unul fără celălalt nu ajută.

2. Romani 3:23

3 Cum este Dumnezeu cu adevărat

Nu ieșim din această situație fără Dumnezeu. Existența noastră nu poate fi gândită fără Dumnezeu. Fie că o credem, fie că nu.

Mai întâi, o neînțelegere.

Aproape fiecare are în minte o imagine despre Dumnezeu. Chiar și cel care nu crede. Adesea este imaginea unui supraveghetor sever. Unul care vede totul și nu uită nimic. Unii au învățat-o așa în copilărie: Dumnezeu vede totul. Nu suna a mângâiere. Suna a pândă.

Dacă aplici aceasta la crucea lui Isus, sună așa: Dumnezeu vrea pedeapsă. Isus S-a aruncat între noi și pedeapsă, ca pedeapsa să-L lovească pe El, nu pe noi. Fiul L-a îmbunat pe Tatăl cel mânios.

Mulți au auzit-o așa, chiar și în biserici. Unii au plecat din cauza aceasta. Cine ar vrea să se încreadă într-un Dumnezeu care trebuie mai întâi să vadă sânge înainte să devină prietenos?

Ceva din aceasta este adevărat. Dumnezeu vede ce facem. Și nu șterge nimic pur și simplu. Dar restul nu este adevărat. Cine începe cu această imagine înțelege la sfârșit totul greșit. Această imagine este o caricatură. Cel puțin o scurtare.

Dar dacă Dumnezeu este cu totul altfel? Să vedem cine face primul pas în Biblie. Nu este niciodată omul. Este întotdeauna Dumnezeu. El îl caută pe Adam în grădină, după ce acesta s-a ascuns. Îl cheamă pe Avraam. Își scoate poporul din robia din Egipt înainte să-i dea măcar o singură poruncă. Și la urmă Își trimite Fiul.

Una dintre cele mai cunoscute propoziții din Biblie o spune așa: Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Fiul Său.³

Nu Fiul I-a smuls Tatălui dragostea. Tatăl L-a dat pe Fiul pentru că iubea. Așa cum medicul din capitolul 1 a venit pentru că voia să ajute. Nu pentru că fusese convins.

Cum Se poartă atunci Dumnezeu cu ce le-am făcut altora și, prin aceasta, Lui? Să începem din nou cu noi. Închipuiți-vă că cineva v-a rănit. Grav. Aveți două posibilități. Puteți să i-o plătiți. Sau puteți să iertați.

Ce înseamnă a ierta? Nu înseamnă că rana a dispărut. Înseamnă că purtați dumneavoastră înșivă paguba, în loc să i-o dați înapoi celuiilalt. Cine iartă

3. Ioan 3:16

plătește. Întotdeauna. Acesta este prețul iertării. Și nu îl plătește vinovatul, ci cel care iartă.

Aceasta este experiența între oameni. Și la Dumnezeu? În Vechiul Testament, prima parte a Bibliei, El îi spune poporului Său:

*M-ai trudit cu păcatele tale. Eu, Eu sunt Acela care îți șterg fărădelegile, pentru Mine Însumi.*⁴

Amândouă stau una lângă alta. Păcatul îi dă lui Dumnezeu trudă. El îl poartă. Și îl șterge. Nu pentru că am fi meritat. Ci pentru că așa este El. Nu judecătorul care pândește o greșeală. Ci Cel care poartă povara deja, cu mult înainte să observăm că l-am pus-o pe umeri.

Dar aceasta este doar o jumătate. Dumnezeu nu face ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Un Dumnezeu care ar trece peste toate n-ar fi un Dumnezeu bun. Ar fi indiferent. Când unui copil i se face o nedreptate, ne așteptăm ca cineva să ia lucrul acesta în serios. Dumnezeu îl ia în serios. Totul. Nedreptatea pe care am făcut-o eu, la fel de în serios ca aceea care mi s-a făcut mie.

Este vorba dacă Dumnezeu, purtând și suportând păcatul, este drept, nepărtinitor și consecvent. Va îndrepta El totul, trecutul, prezentul și viitorul? Aceasta i-ar privi pe toți și pe fiecare. Poate fi reparată vreodată paguba pricinuită de eșecul nostru – de păcatul nostru? Un lucru de neînchipuit, care probabil nu se poate întâmpla decât printr-o minune de neînchipuit.⁵

Toate acestea împreună ne duc la cruce. Un Dumnezeu care ar fi numai sever n-ar avea nevoie de cruce. Ar putea pur și simplu să pedepsească și să răsplătească răul. Un Dumnezeu care ar fi numai blând n-ar avea nici El nevoie de ea. Ar putea să se uite în altă parte. Ar fi la fel de tragic. Dar Dumnezeu este amândouă. El ia vina în serios. Și Îl iubește pe vinovat cu totul. Un asemenea Dumnezeu merge pe un drum pe care amândouă rămân adevărate. Iar El nu este sfâșiat între ele. El este dragostea, și ce face El este dragoste. Este o dragoste care este dreaptă și sfântă.

Crucea este acest drum. Și este drumul Lui. Nu al nostru.

4. Isaia 43:24-25

5. Romani 3:25-26

4 De ce sânge?

Crucea a fost o chestiune sângeroasă. Și nu putem ocoli sângele. Chiar dacă sună străin. Cel puțin pe meleagurile noastre.

În viața de zi cu zi întâlnim rar sângele. La o rănire. La medic, când ne ia sânge. Sau la o donare de sânge. Acolo învățăm ceva ce altfel uităm ușor: sângele poate salva viața. Sângele unuia îl ține pe altul în viață.

Cine vine pentru prima dată la un serviciu divin aude poate o cântare despre sângele lui Isus. Și se miră. Sau i se face scârbă. De ce nu se poate creștinismul lipsi de sânge? De ce nu ajunge un cuvânt de iertare?

Să începem din nou cu noi. Un băiețel desenează cu carioca pe fața de masă albă a mamei lui. Ea intră și vede. Și îl iartă. Imediat, fără reproș. Dar fața de masă tot colorată este. Iertarea nu o face curată. Cineva trebuie să o spele. Și cel care o spală nu este băiatul.

Aceasta este deosebirea dintre iertare și curățire. Iertarea spune: nu ți-o socotesc. Curățirea spune: a dispărut. Avem nevoie de amândouă. În capitolul 2 am văzut că păcatul stă în noi, ca o boală. De aceea nu avem nevoie doar de cineva care să spună: „Las-o baltă.” Avem nevoie de cineva care vindecă.

Și la Dumnezeu? El l-a învățat lucrul acesta pe poporul Său, Israel, cu mult înainte de Isus. Într-o limbă care ne este străină. Atunci o înțelegea oricine. Este limba jertfelor.

Un israelit care se făcuse vinovat aducea un animal la Locul sfânt, locul în care locuia Dumnezeu. Își punea mâna pe capul animalului. Aceasta însemna: acest animal stă acum în locul meu. Apoi era înjunghiat. Preotul lua sângele și îl aducea la altar. Sângele era lucrul principal. Nu uciderea. Sângele.

De ce? Pentru că în Biblie sângele înseamnă viața. În Legea lui Moise, Dumnezeu spune:

Viața este în sânge, și v-am dat-o pe altar, ca să vă acopere.⁶

În această propoziție este mult. Dumnezeu dă sângele. Nu îl pretinde, cum își pretinde un creditor banii. Îl dă, cum dă un medic un medicament. Iar ceea ce face sângele se numește: a acoperi. El se așază peste vină. Și totodată o ia.

Ce spune această limbă străină? Trei lucruri:

6. Leviticul 17:11

Vina este serioasă.

Costă o viață.

Și această viață o dă Dumnezeu.

Dar animalele erau doar o imagine. O oaie nu știe pentru ce moare. Nu poate lua nimic asupra ei, pentru că nu înțelege nimic. Biblia însăși spune că sângele animalelor nu poate lua păcatele.⁷ Era un fel de lecție. Dumnezeu vestea prin ea ce avea să facă într-o zi cu adevărat.

Și apoi a făcut-o. Nu cu un animal. Cu un om care știa ce face. Care a vrut. El, care era Fiul lui Dumnezeu Însuși. Dumnezeu nu a luat aici sânge străin. L-a dat pe al Său.

De aceea sânge. Nu pentru că Dumnezeu vrea să vadă sânge. Ci pentru că vina costă o viață. Și pentru că Dumnezeu a hotărât că aceasta să fie viața Lui. Tatăl și Fiul sunt pe deplin una în această faptă.

7. Evrei 10:4

5 Ce a spus Isus Însuși

Și Isus Însuși? Știa El ce Îl aștepta?

Când un om moare devreme, cei care rămân în urmă întreabă adesea: a presimțit? A spus ceva ce abia acum înțelegem? Uneori se găsește o scrisoare. Sau îți aduci aminte de o propoziție peste care ai trecut atunci.

La Isus apare ușor o altă bănuială: sensul i-ar fi fost dat morții Lui abia după aceea. Un predicator a mers prea departe. Cei puternici L-au dat la o parte. Iar prietenii Lui au căutat apoi un sens în moartea fără sens. Așa ceva se întâmplă. Oamenii fac așa când sunt în doliu.

Relatările spun altceva. Isus a vorbit despre moartea Sa înainte ca ea să vină. De mai multe ori. Și El Însuși i-a dat tocmai sensul răscumpărător.

De trei ori le-a spus prietenilor Săi că va merge la Ierusalim și că acolo va trebui să moară. Va trebui. Ei nu voiau să audă. Petru, unul dintre ei, L-a contrazis cu putere. Isus a rămas la ce spusese.

O dată S-a numit pe Sine medic. I se reproșa că stătea la masă cu vameșii urâți de toți și cu alți oameni cu nume rău. El a răspuns:

Nu cei sănătoși au nevoie de medic, ci cei bolnavi.⁸

El știa la cine venise. Și a spus și pentru ce:

Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți.⁹

Fiul omului – așa Se numea Isus pe Sine. Prețul de răscumpărare este banul care răscumpără un prizonier. Din captivitate, din robie. Dintr-o viață plină de datorii. Isus spune: viața Mea este prețul. Și voi sunteți cei care devin liberi.

În ultima seară a mâncat cu prietenii Săi masa de Paști (Pesah). La această sărbătoare, Israel își aduce aminte până astăzi de eliberarea din Egipt. A luat pâine, a frânt-o și a zis: Acesta este trupul Meu, pentru voi. A luat paharul cu vin și a zis: Acesta este sângele Meu, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.¹⁰

Ei nu au înțeles. Abia mai târziu. Dar El a spus-o înainte să se întâmple. Știa că va muri. Știa pentru cine. Și știa pentru ce.

8. Marcu 2:17

9. Marcu 10:45

10. Luca 22:19; Matei 26:28

Apoi a venit noaptea din grădina Ghetsimani, la poalele Muntelui Măslinilor. Acolo vedem cât L-a costat. A luat cu Sine trei dintre prietenii Săi. Le-a spus că sufletul Lui este cuprins de o întristare de moarte. Apoi a căzut la pământ și S-a rugat:

*Tată, Ție toate lucrurile Îți sunt cu puțință. Depărtează paharul acesta de la Mine. Totuși nu ce vreau Eu, ci ce vrei Tu.*¹¹

Paharul este o imagine veche. La prorocii lui Israel, paharul este ceea ce îi dă Dumnezeu unui om să bea. Partea lui. Soarta lui. Uneori este binecuvântare. Uneori este lucrul cel mai greu care i se poate da unui om. Isus a văzut ce era în paharul Lui. A cerut să treacă pe lângă El. Și apoi l-a băut.

Așadar, El nu S-a împiedicat în moartea Sa. A văzut ce vine. A cerut să fie cruciat. Și totuși a mers. Ne vom întoarce la aceasta în capitolul 7.

Pe cruce, cu puțin înainte de moarte, a mai spus un cuvânt. În greacă este un singur cuvânt. În germană e nevoie de trei (*Es ist vollbracht*); în română spunem: S-a isprăvit.¹² Aceasta nu înseamnă: s-a terminat totul. Ci: lucrarea este făcută. Însărcinarea este împlinită.

11. Marcu 14:34-36

12. Ioan 19:30

6 Trei propoziții grele

Acum devine greu.

Trei propoziții pe care trebuie să le citești încet.

Cunoașteți propoziții pe care trebuie să le citești de două ori. Un rezultat de la medic. O scrisoare de la autorități. Le citești, le pui deoparte și le citești încă o dată. Pentru că de ele depind multe.

Asemenea propoziții există și despre moartea lui Isus. Primii creștini au rezumat-o în câteva propoziții. Trei dintre ele sunt deosebit de grele. Grele, pentru că poartă mult. Și grele, pentru că pot fi ușor înțelese greșit.

Prima propoziție: Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi.¹³

Aceasta este cea mai veche propoziție despre cruce pe care o avem. Pavel o scrie în jurul anului 55 creștinilor din Corint. Și adaugă că el însuși a primit-o de la cei care fuseseră creștini înaintea lui. Propoziția provine deci din primii ani de după cruce. Nimeni n-a născocit-o câteva generații mai târziu.

Pentru păcatele noastre. Nu: din cauza dușmanilor Lui. Nu: ca pildă pentru noi. Ci: *pentru păcatele noastre*. Moartea Lui are de-a face cu ce stătea scris în capitolul 2. Cu boala care stă în noi. Cu ce nu mai putem repara.

După Scripturi. Adică: așa stătea scris deja dinainte în Biblia lui Israel. Primii creștini n-au inventat crucea din nou. Ei au regăsit-o acolo. Cel mai limpede într-o cântare care avea deja câteva sute de ani. Ea vorbește despre un Rob al lui Dumnezeu care este disprețuit, care suferă, care moare. Și spune:

*El a purtat bolile noastre. Pentru fărâdelegile noastre a fost rănit. Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.*¹⁴

Cuvântul care stă aici înseamnă într-adevăr boală. Este „boala păcatului”. Prorocul vede pe Cineva care ia în Sine boala de care suferă ceilalți. Ca medicul la patul copilului.

Istoriile de eliberare din Biblia lui Israel arată înainte spre cruce. Ce s-a întâmplat acolo unui popor se întâmplă aici pentru toți oamenii.

A doua propoziție: Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.¹⁵

13. 1 Corinteni 15:3

14. Isaia 53:4-6

15. 2 Corinteni 5:21

Aceasta este cea mai grea dintre cele trei. Trebuie să o citești bucată cu bucată.

N-a cunoscut niciun păcat: Isus nu avea nicio vină proprie și n-a făcut niciodată cauză comună cu nedreptatea. *L-a făcut păcat:* Dumnezeu L-a pus în locul unde își are locul păcatul. L-a făcut una cu ceea ce suntem noi. Nu: L-a făcut păcătos. Ci: I-a predat cauza noastră, în întregime. Și apoi ținta: *ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu. În El.*

Neprihănire nu înseamnă aici: a fi fără greșală. Înseamnă: a fi în regulă cu Dumnezeu. A face din nou parte din familia Lui.

Acesta este un schimb. El primește ce este al nostru. Noi primim ce este al Lui. Dar nu este un schimb ca la piață, unde doi străini împing ceva încoace și încolo. Este un schimb în El. Noi suntem luați înăuntrul Lui. În moartea Lui pe cruce. Și în viața Lui de înviere.

Pavel îi scrie odată unui prieten o scrisoare scurtă. Prietenului i-a fugit un rob. Se numește Onisim. Poate că a luat ceva cu el. Pavel l-a cunoscut și îl trimite înapoi. Și scrie: dacă îți este dator cu ceva, trece-l în socoteala mea. Eu voi plăti.¹⁶ Nimeni nu se gândește aici la pedeapsă. Unul intervine pentru celălalt. Așa vorbește Biblia și despre Isus.

A treia propoziție: El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn.¹⁷

Această propoziție o cunoașteți deja din capitolul 1. Ea numește locul. În trupul Său. Pe lemn, pe cruce. Nu în gând, nu undeva în cer. Într-o anumită zi, pe o anumită bârnă, într-un trup care putea să sângereze.

Și numește fapta: a purtat. Aici se mai potrivește o imagine din limba jertfelor. O dată pe an, în ziua ispășirii, preotul își pune amândouă mâinile pe capul unui țap viu. Mărturisea asupra lui toată vina poporului. Apoi țapul era mînat în pustie. El ducea vina departe. Într-un loc din care ea nu se mai întorcea.¹⁸

Exact acest cuvânt stă și în a treia propoziție: a purtat. A dus departe. Isus este ca țapul care duce vina afară. Și este totodată jertfa al cărei sânge curăță. Amândouă într-o singură persoană.

Propoziția merge și mai departe: pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire. Nu scrie: ca să ne simțim mai bine. Scrie: ca să trăim altfel. Moartea lui Isus nu este doar ceva ce s-a întâmplat pentru noi. Prin ea trebuie să se împlină ceva și cu noi și în noi.

Și apoi vine propoziția pe care o cunoaștem deja: prin rănilor Lui ați fost vindecați. Moartea Lui este viața noastră.

16. Filimon 18-19

17. 1 Petru 2:24

18. Leviticul 16:21-22

7 Cum ne mântuiește moartea Lui

Acum vine un răspuns. Sau, în orice caz, încercarea unui răspuns.

Cine a pierdut un om drag întreabă: De ce? De ce el? De ce așa? De cele mai multe ori nu primești niciun răspuns. Moartea rămâne fără sens.

La Isus întrebăm altfel. Nu doar: de ce a murit? Ci: ce s-a întâmplat în moartea Lui? Aceasta este a treia întrebare din capitolul 1. Încerc o apropiere în cinci pași.

În primul rând: El a luat-o asupra Sa.

Isus n-a ajuns într-un accident. El a intrat de bunăvoie. Știa ce Îl aștepta la Ierusalim. Și a mers acolo. În noaptea dinaintea morții Sale S-a rugat ca aceasta să treacă pe lângă El. Apoi a zis: nu ce vreau Eu, ci ce vrei Tu.¹⁹

Ce a urmat au făcut oamenii. Trădarea unui prieten. O sentință care era stabilită de la început. Lovituri, batjocură, execuția. Niciun fulger din cer. Mâini de oameni. Și totuși Biblia spune: tocmai acesta era drumul lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său.²⁰ Amândouă sunt adevărate. Oamenii au făcut-o. Dumnezeu a lăsat să se întâmple, pentru că așa a vrut. Pentru că așa avea să se întâmple minunea de neînchipuit despre care vorbea capitolul 3.

Ce a suferit Isus acolo este ceea ce se întâmplă când o lume fără Dumnezeu își urmează cursul. Sămânța răsare. Minciună, nedreptate, violență, moarte. Aceasta este recolta vinei și a păcatului. El a strâns-o în propriul Său trup. Nu recolta Lui. A noastră.

În al doilea rând: El a putut să o poarte, pentru că nu era a Lui.

Aici ajută imaginea medicului din capitolul 1. De ce a putut să-i ia copilului boala? Pentru că el însuși nu o avea. A venit sănătos, din afară. Un medic care se sufocă el însuși nu poate da aer niciunui copil.

Tot așa și aici. Isus nu avea nicio vină proprie. Niciun cuvânt pe care să trebuiască să-l retragă. Nicio ușă pe care s-o fi trântit. De aceea a putut să o poarte pe a noastră. Cel neprihănit pentru cei nelegiuți.²¹ El poartă. El preia vina noastră. Se așază cu totul de partea păcătoșilor. Aceasta se întâmplă la cruce. Ce a însemnat aceasta pentru El în acele ceasuri?

În al treilea rând: El a luat-o cu Sine în moartea Sa.

19. Marcu 14:36

20. Romani 8:32; Faptele apostolilor 2:23

21. 1 Petru 3:18

De ce a trebuit să fie o moarte?

Aduceți-vă aminte de capitolul 2. Păcatul nu stă numai la alții sau în afara mea. Stă în mine. În viața mea. Păcatul, această boală de moarte care stă într-o viață, își găsește sfârșitul abia atunci când se sfârșește această viață. De aceea nu poate fi pur și simplu iertat ca o factură. O factură o poți rupe. O viață nu.

Isus a primit păcatul nostru în viața Sa. Ca medicul boala copilului. Și această viață a dat-o morții. Vina și boala noastră au mers și ele acolo unde le era locul. Așa cum țăpul ducea păcatele în pustie, în țara morții. Acolo a rămas păcatul.

Biblia o spune cu această propoziție aspră:

*Dumnezeu a osândit (și a judecat) păcatul în trupul Fiului Său.*²²

Nu pe Fiul. Păcatul. El și-a primit sentința în locul în care îl dusesese Isus. Acesta este răspunsul la întrebarea din capitolul 3. Dumnezeu nu Se uită în altă parte. El judecă păcatul. Și îl mântuiește pe păcătos. Astfel moartea Lui devine pentru noi ușa spre viață.

Și sângele? În Biblie, sângele înseamnă viața care este dată. Nu cruzimea. El spune: Îmi dau viața pentru voi.

Plata și urmarea păcatului este moartea. Autorul vieții moare în locul nostru, ca să ne salveze de moartea fără sfârșit, de moartea veșnică.

În al patrulea rând: moartea nu L-a putut ține.

Aici se termină imaginea medicului. Medicul a murit din cauza bolii, și așa a rămas. La Isus n-a rămas așa. El Însuși era desăvârșit de bun și de drept. O moarte în care se sfârșește păcatul altora nu are niciun drept și niciun motiv să-L țină. Trei zile mai târziu mormântul era gol. Fără aceasta, tot restul ar fi o pildă frumoasă. Cu aceasta, este o mântuire. Despre aceasta vorbește capitolul următor.

În al cincilea rând: moartea Lui este socotită ca a noastră.

Acum pasul care face din aceasta treaba mea. Biblia nu spune doar: El a murit pentru noi. Ea spune: noi am murit împreună cu El.²³ Aceasta nu este o expresie evlavioasă. Înseamnă: ceea ce s-a sfârșit în moartea Lui a fost ființa mea bolnavă, păcătoasă. Omul care eram a murit acolo, pe cruce, și a fost pus împreună cu El în mormânt. Iar ce a ieșit din mormântul Lui este începutul a ceea ce trebuie să devin. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.²⁴

22. Romani 8:3

23. Romani 6:4; 2 Corinteni 5:14

24. 2 Corinteni 5:17

De aceea ține de această moarte un cuvânt mic, peste care nu avem voie să sărim: împreună. Nu numai pentru noi. Împreună cu El. Cine se ține de El este luat cu El. Înăuntru, în moartea Lui, unde rămân vina și păcatul. Și afară, în viața Lui, unde ele nu mai sunt.

Cum se poate face această legătură, într-un eveniment de acum 2000 de ani, nu pot să spun. Și aici este valabil: acesta este drumul și soluția lui Dumnezeu.

Ce înseamnă aceasta.

Gândiți-vă la ce nu mai puteți repara. Nu vă amintesc de aceasta ca să vă simțiți rău. Nu s-a șters faptul că s-a întâmplat. Nimeni nu afirmă aceasta. Dar a fost dus departe. De Cineva care putea să-l poarte. Într-un loc din care nu se mai întoarce niciodată.

Și dumneavoastră?

Nu mai sunteți cel în care stă el. Ați trecut împreună cu El prin moarte. Acesta nu este un sentiment. Este un fapt pe care l-a stabilit Dumnezeu. Puteți să vă sprijiniți pe acest adevăr al lui Dumnezeu.

Rămâne un rest pe care nu-l pot explica? Da. Cum poate o viață să ia cu ea alte vieți, prin moarte, rămâne o taină. La fel, ce a însemnat aceasta pentru Isus în adâncul Lui. Dar este o taină cu o dată, un loc și un mormânt gol.

În acest loc nu pot spune decât: Mulțumesc, Isuse, mulțumesc!

8 De ce face parte și Paștele

Vineri a murit.

Duminică mormântul era gol.

Cine a stat la un mormânt cunoaște sentimentul. Aici ceva s-a sfârșit. Definitiv. Poți aduce flori și aprinde lumânări. Dar moartea are ultimul cuvânt. Cel puțin așa pare.

Închipuiți-vă că povestea lui Isus s-ar fi sfârșit vineri. Un om bun, executat. Prietenii Lui ascunși, de frică să nu fie ei următorii. Mormântul Lui închis cu o piatră grea și păzit.

Atunci am avea o pildă mișcătoare. Unul care a murit pentru convingerea lui. Unul care, chiar pe cruce, s-a rugat pentru călăii lui. L-am putea admira. Am putea încerca să-l imităm. Dar n-ar fi mântuit nimeni. Ar fi ca medicul din capitolul 1: a luat boala asupra lui, și ea l-a ucis.

Pavel o spune fără ocolișuri:

*Dacă n-a înviat Hristos, voi sunteți încă în păcatele voastre.*²⁵

Încă în păcatele voastre. Mormântul n-ar mai fi atunci locul în care a rămas vina. Ar fi doar locul în care a rămas și El. Atunci tot ce stă scris în această carte ar cădea.

Primii creștini afirmă ceva nemaiauzit. El n-ar fi rămas mort. În ziua a treia mormântul ar fi fost gol. Niște femei l-au găsit așa, dis-de-dimineață. Și El S-ar fi întâlnit cu prietenii Lui. Nu ca un duh. Ca unul care mănâncă împreună cu ei și ale cărui răni pot fi atinse.

Dar dacă este adevărat? Atunci, pentru întrebarea noastră, înseamnă cel puțin trei lucruri.

În primul rând: Dumnezeu a spus „da”. „Da” la ceea ce s-a întâmplat vineri. Dacă Dumnezeu L-a înviat, atunci moartea Lui n-a fost o nenorocire pe care Dumnezeu a reparat-o după aceea. Atunci totul a fost drumul, iar Dumnezeu l-a confirmat. O propoziție veche spune amândouă dintr-o suflare: El a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a fost înviat ca să stăm drept înaintea lui Dumnezeu.²⁶ Moartea ia vina. Învierea spune: aceasta este valabil pentru totdeauna.

În al doilea rând: vina a rămas în mormânt. El nu. Acesta este semnul că ea nu mai există. Dacă ar mai fi fost ceva deschis, moartea ar fi avut dreptul

25. 1 Corinteni 15:17

26. Romani 4:25

să-L păstreze.

O scurtă lămurire: „Vina a rămas în mormânt” este o imagine. Înseamnă: s-a terminat cu ea, a fost dată la o parte, nu mai este.

În al treilea rând: El trăiește. Cel care a murit pentru noi nu este trecut. El este aici. Astăzi. Pentru totdeauna. S-a dus la Dumnezeu, cu un trup omenesc, nemuritor, de înviere. De acolo va veni din nou.

Povestea diferiei a mers de altfel mai departe. La sfârșitul secolului al XIX-lea s-a găsit un leac. Era obținut din sângele cailor. Li se dăduse otrava bolii, mai întâi puțină, apoi mai multă. O biruiseră. Și în sângele lor era acum ceea ce îi salva pe copii. Mii de copii au supraviețuit astfel.

Orice imagine șchiopătează, și aceasta. Dar arată ceva. Cine a trecut prin boală și a biruit-o, viața lui îi poate vindeca pe alții. Isus a primit în Sine boala lumii și a biruit moartea. Viața Lui este acum pentru noi. Biblia spune:

*Vom fi mântuiți prin viața Lui.*²⁷

Răul mai este încă aici. Și boala, și moartea. Dar leacul a fost găsit. Sfârșitul lor este sigur.

27. Romani 5:10

9 Vestea bună

Și eu?

Ce folos am eu din aceasta?

Ați citit această carte până aici. Poate cu curiozitate. Poate cu îndoială. Poate cu amândouă. Aceasta este ultima întrebare din capitolul 1: cum ajunge aceasta la mine? Un om a murit și a înviat acum două mii de ani. Ce am eu de-a face cu aceasta?

Nimic, atâta vreme cât doar privesc. Totul, de îndată ce mă încredințez Lui.

Închipuiți-vă un om care este grav bolnav și totodată stă acuzat în fața judecății. Îi lipsesc două lucruri: achitarea și sănătatea. Poate fi achitat, și rămâne bolnav. Poate fi vindecat, și rămâne acuzat. Are nevoie de amândouă.

Așa este situația noastră. Am văzut aceasta în capitolul 2. Avem nevoie de iertare. Și avem nevoie ca boala care stă în noi să ia sfârșit. Crucea, sau mai bine zis: Cel răstignit, dăruiește amândouă. Dar nu ca un automat în care arunci o monedă. El le dă ca un medic care vine la pat. Este nevoie de o întâlnire.

Ce trebuie să facă bolnavul? Gândiți-vă la copilul din capitolul 1. Nu putea face nimic altceva decât să stea liniștit și să-l lase pe medic să lucreze. Nu trebuia să înțeleagă ce face medicul. Trebuia doar să-l lase.

Biblia are pentru aceasta un cuvânt: a crede. Cuvântul este tocit. Mulți aud în el: a socoti adevărat ceva ce nu poți dovedi. Dar înseamnă altceva. A crede înseamnă: a te bizui pe El. A te încredința Cuiva care poate ajuta. Nu trebuie să înțelegeți totul. Numai și mai întâi aceasta: El este Cel care iartă, vindecă și mântuiește. Trebuie să-L lăsați să Se apropie de dumneavoastră. Să vă deschideți Lui și să-L lăsați să intre.

Și ce se întâmplă atunci? O propoziție o spune așa:

*Fiindcă am fost declarați neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu.*²⁸

Declarați neprihăniți – aceasta este achitarea. Și pace. Nu un armistițiu, în care fiecare așteaptă să vadă dacă celălalt începe din nou. Pace. Lucrul este rezolvat. Nu pentru că l-aș fi rezolvat eu. Ci pentru că El l-a purtat în trupul Său pe lemn.

Trei lucruri țin de aceasta. Nu este o presiune. Este o invitație.

28. Romani 5:1

A vă întoarce. Aceasta nu înseamnă: mai întâi să devii bun, apoi să vii. Înseamnă: a schimba direcția. A înceta să vrei să te vindeci singur. A recunoaște că nu se poate. A te întoarce este ceea ce, cu un cuvânt mai vechi, se numește pocăință.

A vă lăsa botezați. Botezul este un semn care se face cu tot trupul. Ești scufundat și ieși din nou afară. Biblia spune: am fost îngropați împreună cu El.²⁹ Omul care eram este pus acolo unde a rămas vina. Iar cel care iese afară Îi aparține Celui care trăiește. Prin botez Îl mărturisești pe un Domn nou, pe Împăratul Isus.

A face parte. Nimeni nu merge pe acest drum singur. Cine Îi aparține lui Isus face parte dintr-o părtășie cu mulți alții. Aveți nevoie de ceilalți. Și ceilalți au nevoie de dumneavoastră.

Și acum sfârșitul. Nu este un sfârșit, este un început. Propoziția cu care a început totul era: El a murit pentru noi. Acum știți ce vor să spună creștinii prin aceasta. El a primit vina noastră în Sine, pentru că nu era a Lui. A purtat-o în trupul Său în moartea Sa. Ne-a luat și pe noi înăuntru și ne-a scos și pe noi afară. Și El trăiește.

Există lucruri pe care nu le mai puteți repara. Aceasta rămâne adevărat. Dar există Cineva care le-a purtat. Aceasta este vestea bună. Biblia o numește Evanghelie. Eu cred: ea este adevărată. Și este pentru dumneavoastră.

29. Romani 6:4

Un om este executat, acum două mii de ani. Prietenii Lui spun mai târziu: aceasta a fost pentru noi.

Ce înseamnă aceasta? Poate cineva să moară pentru alții? Și ce legătură are aceasta cu mine?

Această carte urmărește întrebarea până la capăt. Ea spune ce nu este în regulă cu noi, cum este Dumnezeu cu adevărat și de ce o moarte poate schimba ceva.

Crucea este mai mult decât un semn. Ea este ieșirea spre viața veșnică.

Pentru toți cei care vor cu adevărat să știe.